

poniekąd

skądinąd

Michał Krupnik

Etomik „poniekąd, skądinąd”

autor: **Michał Krupnik**

pomysł, wykonanie: **Michał Krupnik**

korekta: **Kamil Wojciechowski**

autor fotografii: **Monika Stpiczyńska**

wybór fotografii: **Michał Krupnik, Monika Stpiczyńska**

Informacje o autorze

Michał Krupnik, rocznik 1993, Wrocław.

„Pierwszy wiersz napisałem, gdy miałem osiem lat, ale szybko go wyrzuciłem, bo obawiałem się, że mama może go znaleźć i mnie wyśmiać. Teraz wyjątkowo tego żałuję – miałbym niebywały obiekt do inspiracji. Ostatnimi czasy uznałem, że tworzę poezję tylko dlatego, że jestem zbyt głupi, by nazwać niektóre zjawiska pospolitymi słowami. Mam nadzieję, że nie minie mi to wraz z dorastaniem.”

Michał o sobie

„To naprawdę ciekawa propozycja młodego twórcy, zarówno pod względem przekazywanych treści, jak i niecodziennego, świadomie dobranego układu wierszy. Zdjęcia zamieszczone przy kilku tekstach są świetnym dopełnieniem całości.”

Kamil Wojciechowski

notes

gdy przeglądaliśmy notes
zwykły - na opis trudnych dni -
spomiędzy wtorku a środy
wypadła jakaś kartka
pomięta jak rzeczy
o których chcemy pamiętać

dokładnie widziałem ruch twojej ręki
która niezgrabnie
w przesadnym pośpiechu
chowa coś do kieszeni

nie zapytam co to jest
i ile jeszcze będzie
tylko schowaj kiedyś
kartkę ode mnie
w podobne miejsce

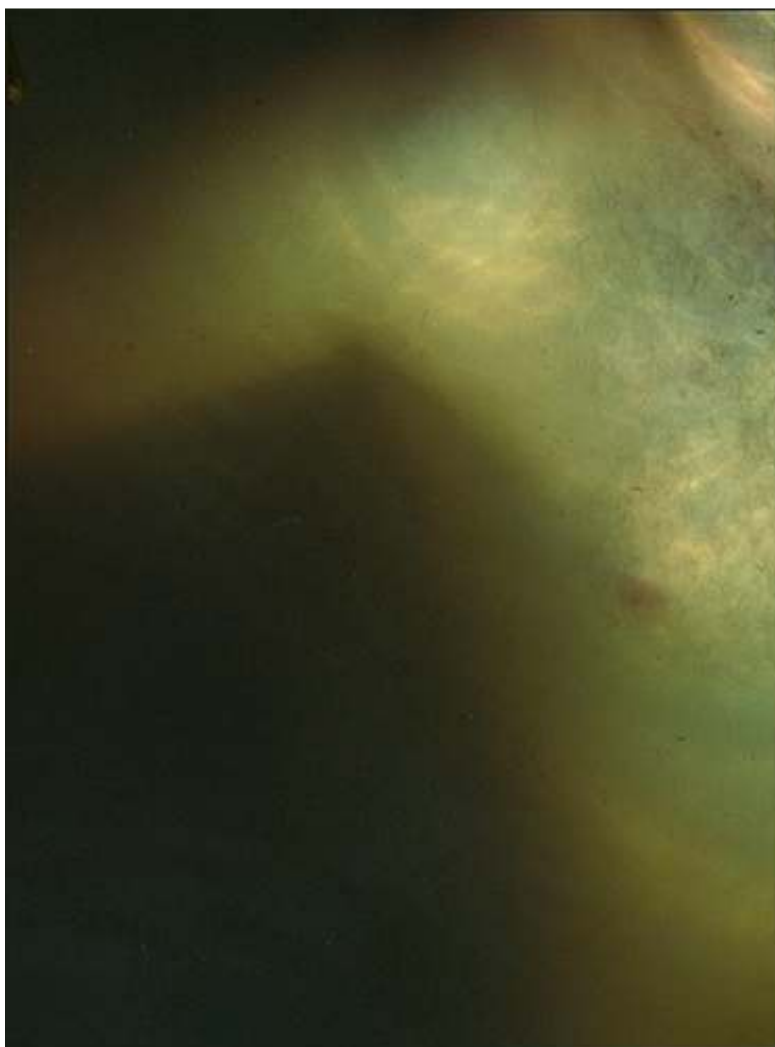
mam na poduszce wgniecenie
kilka kropel nie swojego potu

mam ślad ust na kubku
reszkę mocnej kawy

mam niedokończone ciasto
i pobrudzony talerz

kiedy z jednego robi się jedna druga
bałagan pozostałości jest czystością pierwszą

to niedorzeczne

Musimy o tym

koniecznie

(nie)

porozmawiać

wyłączny

wykręca żarówkę
albo
ściera kurz
myje naczynia
pisze wiersze
zdumiony czy
zadumany

tuż obok
za oceanem
blisko lub
w oddali
a może nigdzie

pewnie jest
w swoim Miejscu
otacza się codziennością
może monotonią
dzień za dniem
uroczyście

niech nie wie
niech poparzy go żarówka
niech upuści miotełkę
niech stłucze talerz
niech złamie pióro

to tutaj
to tutaj

wiersz sybaryty

to takie dziecinne
cieszyć się z siebie
trącać ważne pytania
jak karciane domy

takie naiwne
być ze sobą
nie nazywać uczucia
jak niewygodnego tematu

takie łatwe
pamiętać o sobie
tytułować najważniejszymi
jak stary posąg

takie dorosłe
wytrwać długo
układać życie
jak z karcianych domów

takie rozsądne
myśleć co dalej
zapominać o smutkach
jak o niewygodnym temacie

takie trudne
wszystko utrzymać
istnieć bez końca
jak stary posąg

Izolotka

jest

duża.

co się dzieje, gdy postać w kapturze, która nie ma
nóg, przychodzi, by odciąć nam głowę?

cóż,
jedno jest pewne - tej chwili nie przeżyjemy

a postać być może nie odcina nam głowy,
a jedynie zabiera nas gdzieś, gdzie bóstwa umawiają
się na słabą kawę

przypuszczam ponadto,
że każdy z nas, gdy tę postać ujrzy,
wrzeszczy do wybrańców, by się nie obawiali,
a ci, ponieważ noszą MP 3, płacą rachunki, biją
dzieci i śpią, tak czy owak ryczą, planując pogrzeb

z pozytywnej przypuszczalnej wersji wydarzeń
zróbmy jedynie słuszną
jak to, że wlewa się kwas do wody

bo przecież dzieli nas kilka lat - a co to jest kilka
lat - od tego, by dowiedzieć się, czy to, co tu
napisałem, jest prawdą

Sam już

(nie)

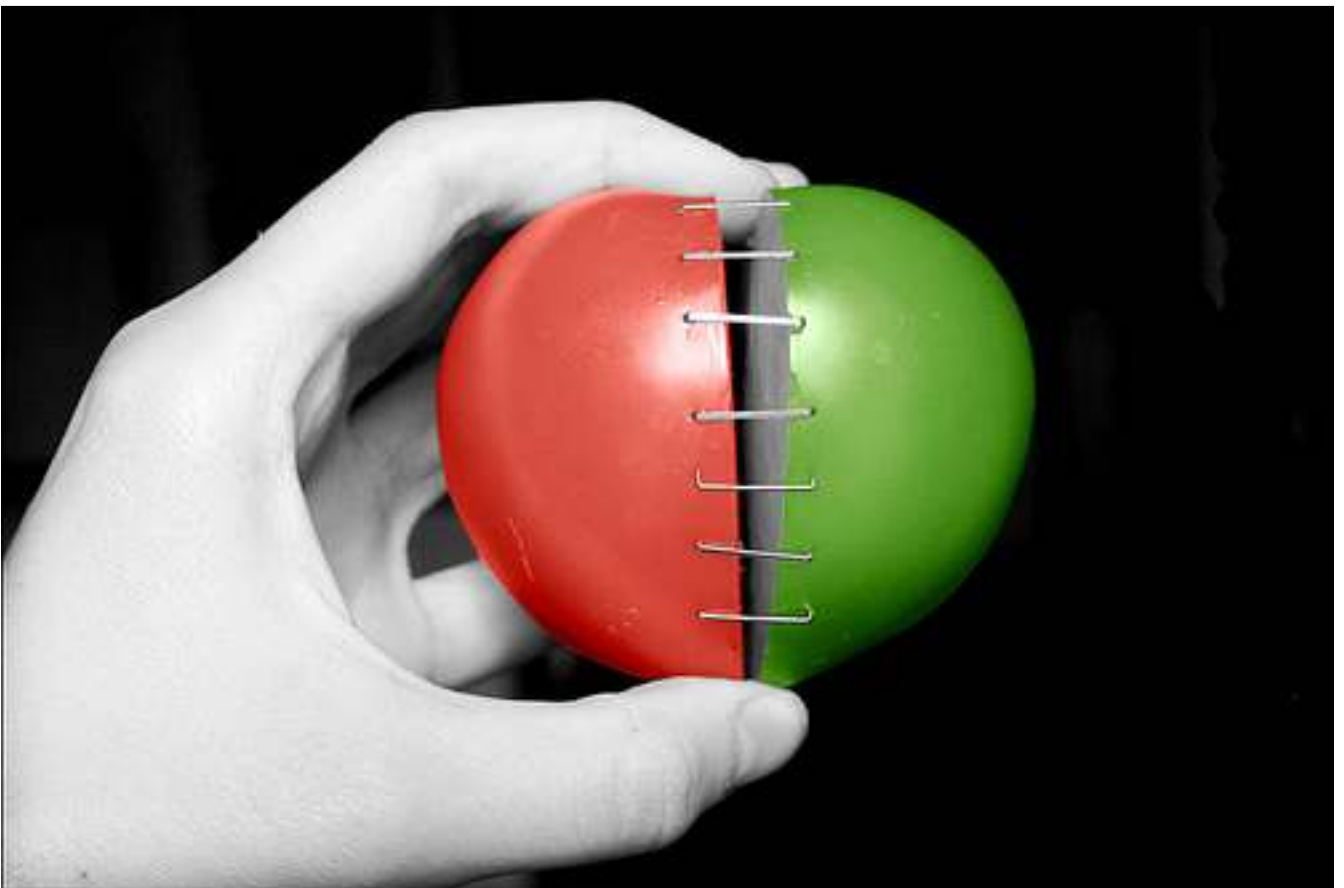
wiem.

nasze wielkie niedomówienie

niech trwają
w niemiłości
układają plany
nie cieszą się
nieszczęsnością

niech o tym nie wiedzą
niech nie czytają tego wiersza
bo stracą nieuczucie
do którego dążyli

tylko potem
niech nie płaczą
gdy niemiłość
nie zniknie

każdy ma swój Kosmos

każdy ma swój Kosmos
i Przestrzeń.
swój Kubek
- z dużej litery,
bo ważny jak Mickiewicz -
i Widelce
- te same codziennie.
każdy miał swoją
Przeszłość.
do której nie wracam.
choć nie wiem,
co On Powiedział.
dlaczego Dzielił z Tobą
Kubek.
ten sam
na Herbatę,
bo przecież nie lubisz kawy.
nie wracam do Tego,
choć nie wiem,
co On Zrobił.
czemu tak.
i czy to na pewno
Prawda?

Nie

jestem

soba? !

eufemizm: Te sprawy.

druga rzeczywistość
przyjemnie zmęczona
otacza tych właśnie
jakimś wdziękiem
i błogą innością

osacza przestrzeń
wypełnia dokładnie
osobliwym zapachem
i nadmiarem obecności
nutą poezji

odgania realia
zamyka pewien obszar
wyłącza go z życia
pozbawia świadomości
a oni głupieją
wrażliwie

rozkosznie gubi
wrzuca do głowy
dziwne pomysły
bez skutków
i zawsze
czule niesłuszne

są oni pojedynczo
najważniejsi
bez wszystkich
jakby tu i teraz
było bez przerwy
i nigdy

porozmawiaj z trupem

umarły
wysłucha lepiej
niż wszyscy
żywi

tylko on
usłyszy
niewymówione słowo

nieobecność natchnie
niecichym milczeniem

zepchnie zrzuci
kamień
o którym tyle się mówi

to że jest wyrazi
nową myślą

przyjdź pomóż
złudnie potajemnie

Być

poeta

?

chwilowo nigdy.

otrzymałem SMS
a potem myłem zęby
łamiąc sobie szczękę.

przemyślałem kilka spraw
by później „przypadkowo”
porwać pościel.

na chwilę wyrzuciłem
naszą niemiłość
do kosza.
i tak ją zaraz wyciągnę.

błagam,
nie słuchaj tego.

nie jestem poetą

nie jestem poetą
bo nie znam życia
bo nie opłakuję starych dni
bo nie pamiętam bogów mitologicznych
ja tylko piszę wiersze

nie jestem poetą
choć brakuje mi rozsądku
choć szukam odpowiedzi
choć noszę kapelusz
ja tylko piszę wiersze

nie jestem poetą
ja tylko
tak, tylko
ja tylko piszę wiersze

Czasami

wtedy

przed czasem

po czasie

zawczasu

w owym czasie

wówczas

już nigdy

współczesna znajomość

zmarnowaliśmy okazję
na uściśnięcie sobie dłoni

mogliśmy usiąść na tej samej ławce
i porozmawiać
jak człowiek - nie maszyna

wypilibyśmy kawę poczuli się nieswojo
stracilibyśmy tematy i zjadłby nas wstyd

pewnie byłoby miło
nie byłbyś tylko literami

to wszystko

cyganeria

w tej bohemie

którą mam w domu
bohemie jednego poety
i tysiąca innych osób
które są w wierszach

nie ma kolorowych ścian

jest jedna - artystyczny śmieć
bez zasad ładu porządku
wyrafinowania i oryginalności
grzeszy prostotą

nie ma dziwolągów

których się podziwia
za szczerść i nietuzinkowość
w kolorowych ciuchach
i koralikach ze śmiechu

jest życie jednego liryka

banalne jak porównanie
dodziwnione neologicznie
sztuczną metaforą z kolana
doprawione nudnym epitetem

Nie jestem zły,

ja tylko

wyrywam temu pluszakowi

nóżki.

miast spania

o drugiej w nocy
nie spałem
o drugiej jeden
próbowałem zasnąć
o drugiej trzynaście
znów się obudziłem
kwadrans po drugiej
to była twoja godzina
druga siedemnaście
przysnąłem
druga dwadzieścia trzy
znów wróciłeś
o trzeciej
zapomniałem
trzecia trzy
przyszedłeś z powrotem
siedem po trzeciej
stęskniłem się
o trzeciej dwadzieścia
położyłeś się obok
za pięć wpół do
już cię nie było
trzecia czterdzieści
ziroytowałem się
czwarta
zasnąłem

miejsce dla niesumiennych

za szybą
twardą jak zazdrość
są miłe obrazy
z dzieciństwa
znikają

za kratą
szczelną jak prawda
jest ten ktoś
uronił
niejedną łzę

na niebie
szarym jak starość
jest spokój
pozorny
nieosiągalny

przed tobą
na horyzoncie
widoczny cel
zawsze
tak samo daleko

ziemia się kruszy
od nadmiaru grzechu
pod stopami
gdzie zakopano
kłamstwo

siedem myśli
siedem kwestii
myślnik
całym życiem

Kołysanka dla

dorosłych.

co się dzieje

lekarz przyjmuje kobietę
kobieta przyjmuje lekarza
żona nie przyjmuje męża

umyłem oczy, by widzieć dokładnie
zabrudziłem oczy, by dokładnie nie widzieć
wydłubałem oczy, by w ogóle nie widzieć

facet trzyma kobietę za rękę
kobieta trzyma faceta za krocze
facet trzyma faceta i tu, i tu

na wsi śmieją się z miasta
miasto śmieje się ze wsi
wszyscy są śmieszni

pan ma nowy samochód
pani ma nową torebkę
samochód ma pana i panią
torebka ma panią i pana

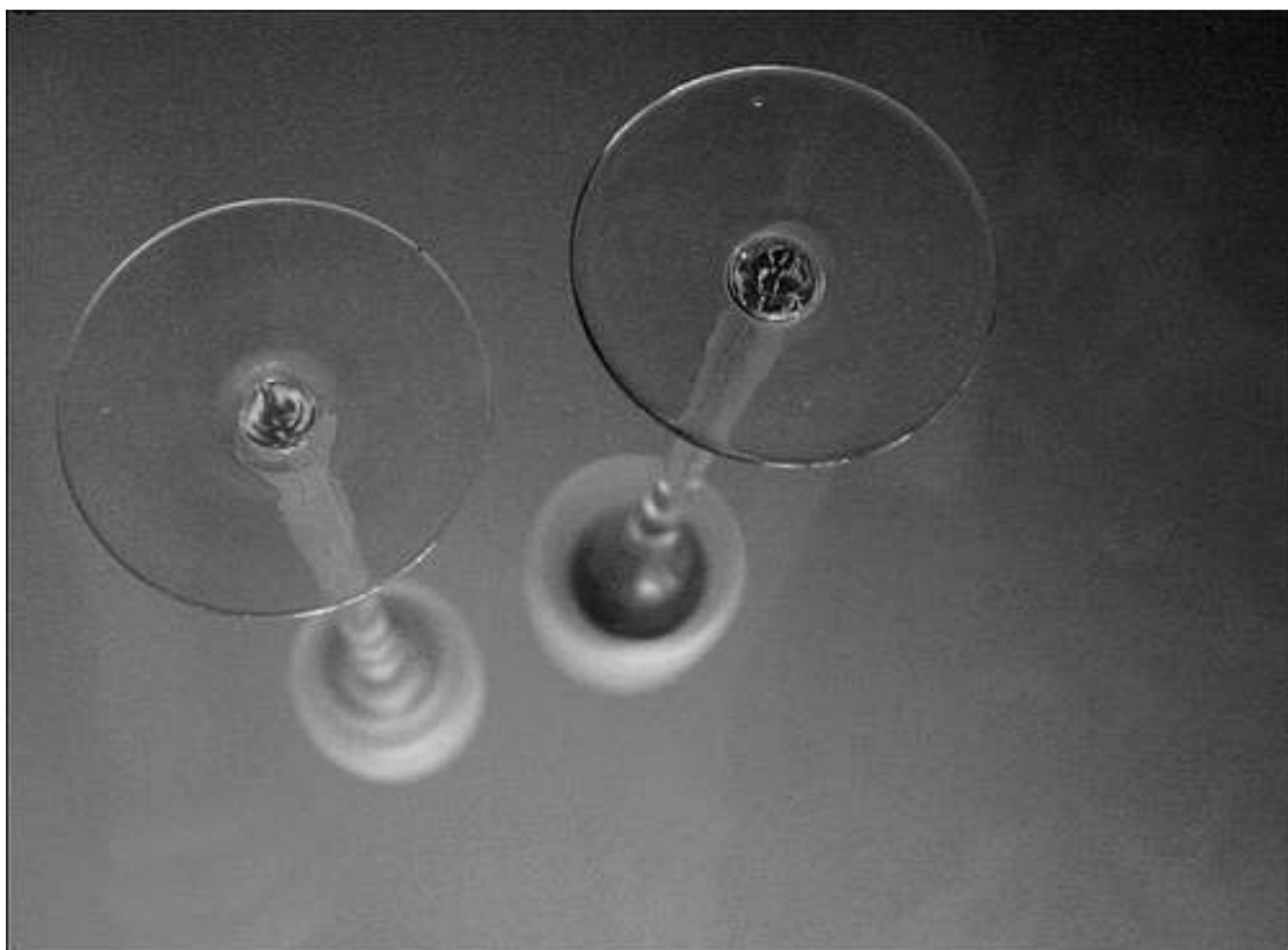
raz

ściągnijmy krawat przeszłości
i usiadźmy przy mocnym winie

pozbadźmy się marynarki zasad
zjedzmy niechlujnie kolację

potnijmy krawat
wylejmy wino

podepczmy marynarkę
zapomnijmy o kolacji

Ciastko z

wybita

śmietaną.

odstać

po tonach czasu
na jeden gram usiadźmy tam
gdzie wtedy

sekundy zniszczyły miesiące
odstańcie się
posiedźmy jeszcze minutę

teraz to tylko ja koniec i ty

dosyć tego

niemiłość bohaterów w najnowszym serialu
kończy się prędko
a czas zawsze się
kończy o czymkolwiek mówimy
dobra pizza w drogiej restauracji
kończy się nim się najemy
namiętny seks w końcu i tak się
kończy
piosenka zawsze się
kończy w najlepszym momencie
rozmowa z tym najważniejszym
kończy się gdy przechodzimy do rzeczy
woda mineralna
kończy się gdy chce się nam pić
książka i losy postaci
kończą się gdy mamy otwarte usta ze zdziwienia

tomik wierszy też się
kończy

Krupnik.

chra₄ psi

(to ten odgłos, który wydajemy, gdy śpimy)

Zapraszamy na oficjalną stronę poetyckich publikacji
elektronicznych:

www.etomik.pl